

Lynn LaFleur

Verleiding

Proloog

Het grote landgoed dateert van voor de Burgeroorlog en ligt in een bocht van de Rose River in Noord-Texas. Belle On The Bend, dat in 1844 werd gebouwd, heeft oorlogen, stormen, droogtes en andere natuurrampen doorstaan en is prachtig gelegen te midden van grote eiken en wilgen. De huidige eigenaresse heeft het landgoed weer in zijn oude glorie hersteld.

Het is nu een succesvol resort, omgeven door honderdvijftig hectare perfect gemanicuurde landerijen, en gasten dienen maanden van tevoren al te reserveren om in een van de zes luxueuze suites of vrijstaande hutten te kunnen verblijven. Isabella Patricelli – beter bekend als Belle – begroet al haar gasten persoonlijk wanneer ze op het landgoed aankomen.

Belle is jong en beeldschoon. Ze heeft halflang, krullend blond haar en iedere man zou ernaar verlangen zijn handen over haar weelderige figuur te mogen laten glijden...

‘Je kunt in een reisartikel niet over een weelderig figuur spreken, Mitch.’

Mitchell Cavanaugh keek bij het geluid van de stem van zijn hoofdredacteur met een ruk op. Hij draaide zijn stoel om en keek John Brady aan. Hij voelde zich een beetje opgelaten toen hij de geamuseerde blik in Johns ogen zag.

‘Hoi, John,’ zei hij, terwijl hij snel zijn laptop dichtklapte.

‘Hallo, Mitch.’ Hij wees naar de dichtgeklapte computer. ‘Wat ben je aan het doen?’

‘Ik werk aan een artikel.’

‘Hm.’ John ging op de rand van Mitch’ bureau zitten. ‘Ik kan me niet herinneren dat je ooit in een van je reisverslagen over een beeldschone vrouw hebt geschreven.’

Verdomme. Dat John nu uitgerekend op dit moment moest langskomen. ‘Ik... zat een beetje met een tekst te spelen.’

De geamuseerde blik verdween geen moment uit Johns ogen.

‘Een beetje te spelen? Oké.’ Hij tikte met zijn wijsvinger op de bovenkant van de laptop. ‘Wat zou je ervan zeggen als je eens aan het werk zou gaan en me je artikel over Belle On The Bend stuurde?’

‘Ik ben ermee bezig. Ik heb nog nooit een deadline gemist, dat weet je.’

‘Ja, dat weet ik. Maar ik weet ook dat je het landgoed voortijdig hebt moeten verlaten. Heb je genoeg informatie om je artikel te kunnen schrijven?’

Mitch schudde zijn hoofd. ‘Nee. Zodra alles een beetje... gekalmeerd is, ga ik weer terug.’

John kreeg een meelevende uitdrukking op zijn gezicht. ‘Hoe is het met je vader?’

‘Hetzelfde.’ Mitch leunde achterover in zijn stoel en streek met zijn hand over zijn gezicht. ‘Hij is koppig en vindt het maar niets om in het ziekenhuis te liggen. De verpleegsters laten zich niet commanderen en dat kan hij maar moeilijk accepteren.’ Hij grinnikte. ‘Hij zei gisteravond dat alleen goede mensen te jong sterven en dat hij dus minstens tachtig zal worden.’

‘Als hij dat soort grapjes nog kan maken, dan komt het heus wel goed met hem.’

‘Ik hoop het.’ Mitch moest even slikken. ‘Ik zou het niet aankunnen mijn vader te verliezen.’

‘Dat gebeurt niet,’ zei John vol overtuiging. ‘Je vader laat zich door een hersenbloedinkje heus niet uit het veld slaan.’

‘Hij heeft geluk gehad dat het alleen de linkerkant van zijn lichaam heeft verlamd en dat zijn spraak niet is aangetast. De arts zegt dat hij met goede revalidatietherapie weer net zo goed zou moeten kunnen lopen als vroeger.’

‘En jij blijft nog even in de buurt om ervoor te zorgen dat hij daaraan meewerkt?’

Mitch knikte. ‘Mijn moeder is een pittige tante, maar hij trekt zich niets van haar aan. Maar al moet ik hem ernaartoe dragen, ik zal ervoor zorgen dat hij aan die revalidatie meewerkt.’

‘Neem alle tijd die je nodig hebt. Je bent mijn beste schrijver, maar als je een poosje voor je vader moet zorgen, zijn er ook anderen die het even van je kunnen overnemen.’

Hij wist dat hij geluk had met een hoofdredacteur als John en hij glimlachte dankbaar. 'Bedankt, John.'

'Geen probleem.' John kwam overeind en keek Mitch nog eens aan. 'Maar zodra je vader weer op de been is, verwacht ik je artikel over Belle On The Bend.'

'Geen probleem.'

Zodra John weg was, opende hij zijn laptop. Hij las de laatste zin die hij had geschreven nog eens over.

Belle is jong en beeldschoon. Ze heeft halflang, krullend blond haar en iedere man zou ernaar verlangen zijn handen over haar weelderige figuur te mogen laten glijden.

Hij was eigenlijk nog maar net op Belle On The Bend aangekomen toen hij het telefoontje over zijn vader kreeg. Terwijl hij foto's van het landgoed had genomen, had hij slechts een glimp van haar weten op te vangen. Maar die ene glimp was bij lange na niet voldoende geweest. Hij had nu even andere zaken aan zijn hoofd, maar hij was vastbesloten om die blonde schoonheid beter te leren kennen... véél beter.

Maggie en Isaac

1

Isabella Patricelli stond bij de ingang van Belle On The Bend en keek toe hoe het echtpaar uit de zilveren BMW stapte. Ze waren begin tot midden dertig en aantrekkelijk. Uit hun luxueuze auto en de kleding die ze aanhadden, bleek dat ze bemiddeld of misschien zelfs rijk waren.

Ze zag dat de man de manchetten van zijn grijze colbert rechte trok. Armani, dacht ze. Waarom hij een pak droeg op zijn vakantie was haar een raadsel.

Ze zuchtte. Ze zagen er niet erg gelukkig uit. Zelfs vanaf deze afstand droop de triestheid van hen af.

Dit stel zou een hele opgaaf worden.

Ze toverde een stralende glimlach op haar gezicht en liep de brede veranda op. 'Goedemorgen. Welkom bij Belle On The Bend.'

Het stel liep de vijf treden naar de veranda op waar Belle stond te wachten. Het viel haar op dat de man niet de moeite nam om zijn vrouw bij haar hand of haar arm te pakken om haar te helpen. Het zou niet meer dan beleefd zijn geweest om het in elk geval aan te bieden.

'Goedemorgen,' zei hij zonder te glimlachen. 'Ik ben Isaac Olvera. Dit is mijn vrouw Maggie.'

Belle wendde zich tot Maggie. Fijngebouwd, kort rood haar, grote groene ogen, lichte huid. Ze was de perfecte partner voor haar man, die donker haar had en lichtgebruind was. 'Hoe was uw reis? Kom binnen, alstublieft.'

'Onze tassen?' vroeg Maggie.

'Die brengt Dolan voor u naar boven,' antwoordde Belle, terwijl ze hun voorging het huis in. 'Hij is eigenlijk mijn onderhoudsmonteur, maar hij doet allerlei klusjes op het landgoed. Soms vraag ik me weleens af hoe ik me ooit zonder hem heb weten te redden.'

Belle bleef staan en draaide zich om toen ze hoorde hoe Maggie zachtjes naar adem hapte. Met grote ogen en haar mond ietsje geopend keek ze langzaam om zich heen. Belle glimlachte inwendig. De gasten van het landgoed keken vaak op die manier naar het antieke meubilair. Als je bij Belle On The Bend voet over de drempel zette, was het alsof je honderdvijftig jaar terug in de tijd stapte.

‘Ongelofelijk,’ fluisterde Maggie. Ze pakte haar echtgenoot bij zijn arm. ‘O Isaac, is het niet prachtig?’

‘Ja.’

Belle kneep haar ogen kort samen bij de verveelde klank in zijn stem. Ze keek weer naar Maggie en zag nog net de gekwetste uitdrukking op haar gezicht voor ze haar mans arm losliet en haar blik neersloeg.

Bij een tjlpend geluid uit zijn zak zag Belle voor het eerst iets van een enthousiaste reactie. Hij stak zijn hand in zijn zak en haalde een telefoon tevoorschijn.

Maggie fronste haar wenkbrauwen. ‘Isaac, geen werk had je beloofd.’

‘Dit duurt niet lang.’ Hij draaide zich om en liep naar de veranda, terwijl hij de telefoon openklapte. ‘Ja... Nee, geen probleem. Ik hoopte al dat je zou bellen... Heb je de...’

De rest van zijn woorden gingen verloren toen hij naar buiten liep. Maggie zag er zo verloren en eenzaam uit.

Isaac was niet de eerste man die zijn vrouw hier mee naartoe nam, maar zijn werk toch belangrijker vond.

‘Zullen wij vast naar de serre lopen, terwijl je man zijn gesprek afhandelt?’

Maggie glimlachte flauwtjes. ‘Graag.’

Belle ging haar door de hal voor naar de serre. ‘Ik heb citroenijsthee of frambozenijsthee, frisdrank, of ik kan verse limonade voor je laten maken.’

‘Frambozenijsthee lijkt me heerlijk.’

‘Ga zitten en maak het jezelf gemakkelijk, dan schenk ik je ijsthee in. Suiker of citroen?’

‘Alleen citroen.’

‘Ik neem graag suiker in mijn thee. Ik ben absoluut een suikerverslaafde. Ik verafschuw die kunstmatige zoetstoffen.’

Haar plagerige opmerking leverde Belle opnieuw een klein glimlachje van haar gast op. Ze zag vanuit haar ooghoek dat Maggie op het puntje van een blauwe fauteuil in een van de zit-hoeken ging zitten. De roodharige vrouw bestudeerde haar omgeving en leek de verschillende kleuren, materialen en stijlen van het meubilair en de inrichting in zich op te nemen.

‘Het is een prachtig huis, Belle.’

‘Dank je.’ Belle legde een paar van Lotties zelfgebakken koekjes op het dienblad. ‘Ik vind het heerlijk om hier te wonen. En ik geniet ervan om het met anderen te kunnen delen.’ Ze ging in de stoel naast Maggie zitten en zette het dienblad op het tafeltje tussen de twee stoelen.

‘Hoe lang woon je hier al?’

Belle sloeg haar benen over elkaar en gaf Maggie haar ijsthee. ‘Langer dan ik zou willen toegeven.’

Maggie nam een slokje van haar drankje. ‘Mmm, heerlijk. Ik geloof niet dat ik ooit eerder frambozenijsthee heb gedronken.’

‘Je moet ook even zo’n koekje proberen. Mijn kokkin is fantastisch. Niemand heeft hier ooit honger.’

Maggie beet op haar onderlip en keek verlangend naar de kaneelkoekjes. ‘Nee, ik moet het niet doen. Ik ben een beetje aangekomen en ik probeer wat gewicht kwijt te raken.’

Belle vond haar een prachtige vrouw met precies de juiste rondingen en ze was zeker niet te zwaar. Maggie zei het niet, maar Belle vermoedde dat het Isaac was die wilde dat zijn vrouw zou afvallen.

De klootzak.

‘Je bent met vakantie. Je moet hier dingen eten die je normaal niet eet. Dat is de regel hier.’

Maggie giechelde. ‘Nou, ik zou geen regels willen overtreden.’ Ze pakte een klein koekje van het dienblad en nam een hapje. Er verscheen een verrukte uitdrukking op haar gezicht. ‘Jeetje.’

Belle glimlachte. ‘Lotties nagerechten zijn legendarisch. Wacht maar tot je haar perziktaart hebt geproefd.’

‘Jij bent vastbesloten om me die drie kilo die ik net ben kwijtgeraakt er weer aan te laten eten.’

Belle haalde haar schouders op en pakte een koekje van het dienblad. ‘Het landgoed beslaat honderdvijftig hectare en er zijn

hier meer dan genoeg wandelpaden om voldoende beweging te krijgen.’

‘Ik zou liever andere beweging krijgen,’ mompelde Maggie, terwijl ze naar haar glas keek.

Belle had haar prima verstaan, maar hield zich van de domme. ‘Pardon?’

Er verscheen een heerlijke rode bloes op Maggies wangen. ‘Niets.’ Ze keek Belle aan. ‘Kun je me wat meer over het landgoed vertellen. Is al het meubilair rococo revival?’

Belle realiseerde zich dat ze van onderwerp wilde veranderen en leunde achterover in haar stoel. ‘Je weet een hoop van antiek.’

Maggie haalde haar schouders op. ‘Ik werk parttime in een antiekwinkel in Dallas.’

‘Is het leuk om te doen?’

Maggie kreeg een enthousiaste blik in haar ogen. ‘Enig. Ik ben dol op antiek. Al dat ongelofelijke houtsnijwerk, de materialen, de simpele schoonheid van de stukken. Isaac...’ Bij het noemen van de naam van haar man verdween de glans uit haar ogen. ‘Hij houdt niet van antiek. Hij houdt meer van moderne stijlen.’

‘Soms kun je die twee stijlen heel mooi combineren. Ik doe het hier ook. Ja, het meeste meubilair is rococo revival, maar ik heb ook stukken uit andere periodes, inclusief modern.’ Ze grinnikte. ‘Ik ben graag een beetje anders.’

Maggie moest ook even lachen. ‘Ik zou zeggen “ruim van opvatting”.’

‘Of smakeloos.’

Belle was blij dat Maggie eindelijk moest lachen. Ze had het gevoel dat de kleine, roodharige vrouw te weinig vreugde in haar leven kende. En Belle was vastbesloten daar verandering in te brengen.

Nadat ze haar glas ijsthee had neergezet, wierp Maggie een blik op haar horloge. ‘Ik snap niet waar Isaac zo lang blijft.’

‘Zaken duren soms langer dan je denkt.’

‘Dat is waar.’ Ze slaakte een diepe zucht. ‘Zijn zaken duren altijd lang.’ Er verscheen een geschrokken uitdrukking op haar gezicht, alsof ze zich realiseerde dat ze beter haar mond had kunnen houden. ‘Neem me niet kwalijk. Het was niet mijn bedoeling zo’n persoonlijke opmerking te maken.’

‘Soms helpt het om te praten.’

Maggie schudde haar hoofd. ‘Dank je, maar liever niet.’

‘Dan zal ik ook niet aandringen. Maar laat het me alsjeblieft weten als je me nodig hebt. Ik kan goed luisteren.’

‘Bedankt voor het aanbod.’

In de wetenschap dat ze nu verder niets van haar gast te horen zou krijgen, kwam Belle overeind. ‘Zal ik je jullie suite laten zien? Ik neem aan dat je man ons zo wel zal volgen.’

‘Ja, graag. Ik wil gaan uitpakken.’

Belle ging haar voor door de hal en liep de grote, gedraaide trap op. ‘Ik heb jou en je man de General Suite gegeven. Dat is mijn grootste kamer. Het uitzicht op de tuinen is adembenemend.’

Aan het eind van de gang opende Belle de dubbele deuren en ze deed een pas opzij, zodat Maggie als eerste naar binnen kon. Ze glimlachte toen ze het ‘Mijn hemel!’ van haar gast hoorde.

‘Vind je het mooi?’

‘Mooi?’ Net als eerder beneden in de hal, keek Maggie uitvoerig om zich heen. ‘Het is prachtig.’

‘Ik zal je alleen laten, zodat je alles rustig kunt bekijken. Laat het me weten als je iets nodig hebt.’

‘Zal ik doen. Dankjewel.’

‘En zodra je man weer naar binnen komt, zal ik hem naar boven brengen.’

Maggie keek weer om zich heen en glimlachte, terwijl Belle de kamer uit liep en de deuren achter zich sloot.

Zodra Belle de deuren had gesloten, verdween de glimlach van Maggies gezicht. Ze slaakte een diepe zucht. Het was haar gelukt om haar man mee naar Belle On The Bend te krijgen, maar binnen een paar minuten na aankomst had ze hem alweer aan zijn werk verloren.

Ze begon zo langzamerhand een hekel te krijgen aan zijn werk.

Ze was er trots op dat het hem was gelukt om van een slechtlopend reclamebureau een van de succesvolste bedrijven van Texas te maken. Als algemeen directeur van het bedrijf hield hij echter elk detail in de gaten en soms werkte hij wel achttien uur per dag.

Besteedde hij ook maar eens zoveel aandacht aan haar.

Maggie liep door de weidse kamer, opende de balkondeuren en stapte naar buiten. Voor zover het oog reikte strekten zich eikenbossen en perfect verzorgde bloementuinen voor haar uit. Het prachtige uitzicht drong echter nauwelijks tot haar door. Ze had geëist dat ze samen met vakantie zouden gaan, want ze vond het absoluut noodzakelijk dat Isaac en zij wat tijd samen zouden doorbrengen – zonder zijn werk en zonder hun twee zoontjes. Hun zoontjes waren acht en zes jaar oud en hadden het heerlijk gevonden om een week bij haar ouders te mogen logeren. Hun grootouders verwendden Taylor en Mason waar ze maar konden en de jongens waren gek op hen.

Ze miste ze nu al.

Maar deze tijd hadden zij en haar man nodig om de liefde terug te vinden die hen tien jaar geleden bij elkaar had gebracht.

En hopelijk zouden ze ook hun passie weten te hervinden.

Met gesloten ogen legde ze haar hoofd in haar nek en slaakte een diepe zucht. Het was al zo lang geleden dat Isaac en zij met elkaar naar bed waren geweest. Ze kon zich in alle eerlijkheid niet meer herinneren wanneer ze voor het laatst seks hadden gehad. Ze kon zich zelfs niet meer herinneren wanneer ze hem voor het laatst naakt had gezien. Vroeger hadden ze elke dag samen een douche genomen. Telkens als ze zijn slanke ingezepte lijf had gezien, had ze naar hem verlangd. Hij had haar vaak tegen de drijfmatte muur genomen en ze was regelmatig op haar knieën voor hem gaan zitten om zijn harde pik in haar mond te nemen. Ze had het altijd heerlijk gevonden om hem met haar mond een orgasme te bezorgen.

En hij had het heerlijk gevonden om hetzelfde bij haar te doen.

Het was toch niet mogelijk dat een tweeëndertigjarige man elke interesse in zijn vrouw had verloren? Ja, ze was een paar kilootjes aangekomen, maar ze was niet vet of zo. Integendeel, haar nieuwe rondingen bevielen haar wel. Het beetje extra gewicht was op haar borsten en billen gaan zitten en gaven haar de vrouwelijke rondingen waarvoor mannen hun hoofd omdraaiden. Diverse mannen hadden haar al nagekeken wanneer ze voorbijliep.

Waarom vond haar man haar dan niet meer aantrekkelijk?

Maggie liep terug de kamer in en deed de balkondeuren achter zich dicht. Ze stond met haar rug tegen de deuren geleund en keek in de prachtige kamer om zich heen. Al dat antiek was adembenemend. Het grote hemelbed van palissanderhout. De zijden sprei op het bed. Het dikke tapijt onder haar voeten. De lampenkappen aan beide zijden van het bed. De zithoek met de tafel en de twee leunstoelen. De grote open haard. Het geschilderde landschap aan de muur. Alles was even prachtig. Ze verlangde naar zo'n sfeer in haar eigen huis, in plaats van het moderne glas en chroom dat Isaac zo mooi vond.

Maggie wist dat het haar eigen schuld was. Ze was altijd volgzzaam geweest en had Isaac alle belangrijke beslissingen laten nemen. En nu, na tien jaar huwelijk, had ze geen idee meer hoe ze daar verandering in kon brengen.

Ze had ook geen idee of Isaac het zou accepteren als ze zou proberen om er verandering in te brengen.

Maggie hield van haar man. Ze herinnerde zich de lieve, tedere man met wie ze destijds was getrouwd. De zakenman was een vreemde voor haar.

Ze keek verbaasd op toen ze een zachte kloep op de deur hoorde. Ze liep door de kamer om de deur te openen en zag een knappe man met donker haar voor de deur staan.

Hij glimlachte. 'Hallo, mevrouw Olvera. Ik heb uw bagage hier.'

Maggie kon zich zijn naam niet meer herinneren. 'Kom binnen,' zei ze met een glimlach.

Hij duwde een forse kar met hun vier koffers naar binnen. 'Waar zal ik de bagage voor u neerzetten?'

'Leg maar op het bed.'

Maggie keek toe hoe hij de koffers moeiteloos van de kar tilde en op het bed legde. De bewegingen van zijn spieren onder zijn strakke T-shirt ontgingen haar niet, net zomin als het feit dat zijn spijkerbroek strak om zijn stevige billen spande.

Ze zuchtte. Ze miste de seks met haar man echt.

Ze hoorde gedempte stemmen en toen ze zich omdraaide, zag ze Belle en Isaac door de gang naar haar toe komen lopen. Bij de aanblik van haar man sloeg haar hart een slag over en ze voelde

vlinders in haar buik. Hij zag er nu nog beter uit dan toen ze tien jaar geleden met hem getrouwd was. De kleine lachrimpeltjes naast zijn ogen gaven hem karakter, diepte. De paar grijze lokken in zijn donkere haar maakten hem ontzettend sexy.

Ze moest een manier verzinnen om haar man terug te winnen. Ze wilde niet op deze manier verdergaan.

Ze vertikte het om op deze manier verder te gaan.

2

Isaac keek de man naast het bed recht in de ogen. Hij wist dat die vent hier werkte, maar het beviel hem helemaal niks dat hij hier met Maggie alleen was geweest.

‘Dolan,’ zei Belle, ‘zou jij wat hout willen halen? Het kan ’s avonds nog fris worden en misschien wil de familie Olvera de haard wel aansteken.’

‘Natuurlijk.’ Dolan keek Belle een moment aan en keek toen weer naar Isaac. ‘Met genoeg.’

Isaac vroeg zich af of hij zojuist werd uitgedaagd.

O nee, ik laat die kerel geen moment alleen met mijn vrouw.

‘Hebben jullie nog vragen?’ vroeg Belle. ‘Alle faciliteiten van het landgoed staan beschreven in het informatiepakket dat in de bovenste la van het bureau ligt. Het is nog wat gedetailleerder dan wat er op onze website staat.’

‘Nee, geen vragen,’ zei Isaac. Hij maakte zijn blik van Dolan los en keek hun gastvrouw aan. ‘We redden ons wel.’

‘Mooi.’ Belle glimlachte, maar Isaac vond het een geforceerd lachje. ‘Dan zullen we jullie verder met rust laten. Het diner wordt om halfzeven opgediend. Veel plezier en bel ons direct als jullie iets nodig hebben. Gewoon de telefoon oppakken en de nul intoetsen.’

‘Dank je, Belle,’ zei Maggie zacht.